

О. ХЕНРИ
ЛЮБОВТА НА БОРСОВИЯ
ПОСРЕДНИК

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Питчър, довереният чиновник в кантората на борсовия посредник Харви Максвел, допусна на инак безизразното му лице да се изпише известно любопитство и изненада, когато в девет и половина работодателят му влезе живо в кантората, придружен от младата си стенографка. С едно отривисто „Добрутро, Питчър“ Максвел се засили към своето бюро, като че имаше намерение да го прескочи, и потъна в огромния куп чакащи писма и телеграми.

Младата дама беше стенографка при Максвел от една година. В нейната красота решително нямаше нищо стенографско. Тя бе отминала съблазънта на пищната прическа а ла Помпадур. Не носеше нито огърлици, нито гривни, нито медальони. Нямаше вид на жена, готова всеки миг да приеме покана за ресторант. Сивата ѝ семпла рокля прилягаше послушно и скромно по тялото. В строгия ѝ черен тюрбан бе затъкнато златистозелено папагалово перо. Тази сутрин лицето ѝ бе озарено от мека, свенлива светлина. Очите и блестяха мечтателно, страните ѝ напомняха разцъфтели праскови, а щастливото ѝ изражение говореше за приятни спомени.

Питчър, който все още я наблюдаваше със сдържано любопитство, забеляза, че тази сутрин тя се държеше по различно. Вместо да влезе веднага в съседната стая, където беше бюрото ѝ, тя се бавеше колебливо в предното помещение. По едно време дори пристъпи до бюрото на Максвел — достатъчно близо, за да може той да я забележи.

Но зад бюрото седеше вече машина, не човек; един затънал в работа нюйоркски борсов посредник, привездан в движение от бръмчащи колела и развиващи се пружини.

— Е, и? Какво има? — попита рязко Максвел. Отворената поща лежеше на претрупаното му бюро като купчина бутафорен сняг. Острите му сиви очи, чужди и груби, я стрелнаха почти с раздражение.

— Нищо — отвърна секретарката и се отдалечи с лека усмивка.

— Господин Питчър — обърна се тя към доверения чиновник, — господин Максвел каза ли ви вчера да намерите нова стенографка?

— Да — отвърна Питчър, — каза ми да взема нова. И още вчера аз помолих бюрото да ни изпратят няколко мостри тази сутрин. Вече е десет без петнайсет, а нито една екстравагантна шапка и нито една дъвка не се е появила.

— В такъв случай ще си поема работата както обикновено, докато се намери някоя да заеме мястото ми — каза младата жена.

Веднага след това тя се отправи към бюрото си и окачи черния тюрбан със златистозеленото папагалово перо на обичайното място.

Онзи, който не е виждал нийоркски борсов посредник, когато има наплив на работа, не може да стане специалист в областта на антропологията. Поетът пее за „пълний час на славния живот“. А часовете на борсовия посредник са не само пълни, но така претъпкани, че минутите и секундите едва се държат за каишките и висят по стъпалата на предната и задната платформа.

Този ден Харви Максвел имаше работа до гуша. Телеграфният апарат развиваше на пресекулки своята капризна лента, а телефонът на бюрото страдаше от хронически звън. В кантората се тълпяха хора и разговаряха с Максвел през преградата — кой весело, кой остро, кой ядно, кой възбудено. Ту се втурваха, ту излитаха куриерчета със съобщения и телеграми. Чиновниците тичаха и подскачаха като моряци по време на буря. Дори на Питчъровото лице се забелязваше нещо като оживление.

На борсата се разразяваха урагани, ставаха свличания, бушуваха снежни виелици, падаха лавини, изригнаха вулкани и всички тези стихийни бедствия се възпроизвеждаха в умален вид в кантората на борсовия посредник. Максвел беше избутал стола си към стената и вършеше сделките си, подскачайки като балерина. Той се мяташе от телеграфа към телефона и от бюрото към вратата с пъргавината на арлекин.

В разгара на това растящо напрежение борсовият посредник изведнъж забеляза пред себе си златист бретон под кимаш балдахин от кадифе и щраусови пера, жакет от тюленова кожа (имитация) и наниз от мъниста, големи колкото орехи, който завършваше някъде към пода със сребърно сърце. Тези аксесоари имаха връзка с една млада самоуверен особа. А за какво седеше там Питчър, ако не да разтълкува това явление?

— Дамата е от стенографското бюро, идва да провери за мястото — каза Питчър.

С ръце, пълни с книжа и телеграфна лента, Максвел се полуобърна.

— За какво място? — сбърчи чело той.

— Стенографското — отвърна Питчър. — Нали вчера ми казахте да се обадя в бюро и да искам да ни пратят днес нова стенографка.

— Вие сте си изгубили ума, Питчър — каза Максвел. — Как мога да ви наредя такова нещо? Госпожица Лесли работи при нас вече цяла година и се справя безупречно. Мястото ще се освободи само когато тя реши да напусне. Не, нямаме свободно място, мадам. Съобщете това в бюро, Питчър, и повече не ми водете никого тук.

Сребърното сърце напусна възмутено кантората, като се размяташе и блъскаше напосоки в мебелите. Питчър издебна удобен момент, за да подхвърли на деловодителя, че всеки божи ден „старият“ става по-разсеян и по-завеян.

Работата напираше и се разгаряше все повече и повече. На борсата търпяха тежки удари пет-шест вида акции, в които клиентите на Максвел бяха вложили много пари. Нарезданията за покупка и продажба хвърчаха напред-назад като лястовички. Застрашени бяха и някои от акциите на самия Максвел и той работеше като сложна, изпипана, здрава машина, натоварена до краен предел, пусната с пълна скорост, безотказна, готова да взема решения и да действа с точността на часовников механизъм. Акции и бонове, заеми и ипотечи, облигации и гаранции — това беше светът на финансите, в който няма място нито светът на човека, нито светът на природата.

Когато наближи време за обед, в тази лудница настъпи известно затишие.

Максвел стоеше до бюро с ръце, пълни с телеграми, със затъкната на дясното ухо автоматична писалка и коса, падаща на безредни кичури по челото му. Прозорецът беше отворен, защото милата прислужница Пролет беше пуснала отоплението и по парните тръби на земята се разливаше топлина.

И през прозореца се вмъкна — може би погрешка — нежен, сладък мирис на люляк, който сепна борсовия посредник и го прикова за миг на място. Защото така ухаеше госпожица Лесли; това бе нейното неповторимо ухание.

При този мирис той я видя пред себе си съвсем ясно, почти осезаема. А светът на финансите се сви, сви и се превърна в точица. Тя беше в съседната стая, само на няколко крачки от него.

— Да пукна, ако не го направя — каза си Максвел полугласно. — Ей сега ще ѝ го кажа. Чудно как не съм го сторил много по-рано.

И той се хвърли към стаята на секретарката с бързината на борсов играч, който бърза „да покрие“, докато не са му видели сметката, и връхлетя на бюрото ѝ.

Тя вдигна глава и се усмихна. Лека руменина се разля по страните ѝ, а очите ѝ го гледаха мило и открито. Максвел се облакът на бюрото. В двете си ръце все още стискаше пачка книжа и на ухото му стърчеше писалката.

— Госпожице Лесли — започна припряно той, — имам само минутка свободно време. Искам да я използвавам, за да ви кажа нещо. Искате ли да ми станете жена? Никога не съм имал време да ви ухажвам, както е възприето, но аз ви обичам истински. Моля ви, отговорете ми по-бързо, че инак тези типове ще смачкат без остатък Тихоокеанската.

— Нищо не разбирам! — възкликна младата жена. Тя стана и се втренчи в него с широко отворени очи.

— Какво има за неразбиране? — каза нетърпеливо Максвел. — Просто искам да се омъжите за мен. Аз ви обичам. Отдавна се каня да ви го кажа и сега откраднах една минута, докато имаме малко отдих. Ето че пак ме викат на телефона. Кажете им да почакаат за миг, Питчър. Ще се омъжите ли за мен, или не?

Оттук нататък държането на секретарката стана много странно. Отначало тя като че ли не можеше да се съвземе от изненада, после от учудените ѝ очи бликнаха сълзи, а след това в тях грейна слънчева усмивка и жената прегърна нежно през врата борсовия посредник.

— Сега вече разбрах — каза меко тя. — Тази борса измества от съзнанието ти всичко останало. Как се уплаших отначало. Нима забрави, Харви? Нали в осем часа снощи се оженихме в Малката черква на ъгъла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.